

JELENA SVARC

A Getsemáné-kerthez érve

A Getsemáné-kerthez érve,
Gyufámat hosszan gyújtogattam,
A láng, ha fel is lobbant végre,
Ki is hunyt. Újra belefogtam.
Az alig érezhető szélben
Parazsa búsan pislogott –
Reméltem, s tudtam valamit:
Ő égni fog – én meghalok.
S ahogy hamvadó, kék feje
Kihunyva tenyeremre dőlt,
Úgy hajoltam meg vele én is
A Kedron mélysége előtt.
És szánva szántam mind, aki
Előttem élt, a sok-sok milliót,
Ki halálig vívta a vívhatót,
De összetört – látván a fényt –, s hogy élte
Az örök tűzben csak egy szikra volt.

Itt és most

Démonok és kísértetek
Zord üzenete érkezik:
Az ő lételemük a mozgás –
Vagyis: az idő létezik.
Csak ott lassan, kínlódva, elcsigázva
Vonszolja magát, tétován,
Míg összeroskad. S rémesen csak akkor
Következik az „azután”.

Nézd el inkább az éjszakában
A hold kavargó fényeit –
Angyal dobogó szíve súgja:
Az „itt és most”, lám, létezik.

*

Csillagok kitárt ablakaiban
Ugrál a gondolat, a csacska.
Hová, eszem, te kisegér?
Les ránk egy bús, fekete macska.
Ó, elmém, bohó gyermek! Ne erőlködj!
A sötét függönyön túl sose juthatsz.
Lyukadba visszabújhatsz.
Morzsányi tér s egy perc idő – itt többre nem telik;
Az emlék csupasz csont marad – rágódhatsz rajta reggelig.

*

Mint aki szürke farkasbőrbe bújt,
A tenger mogorván sötétlett.
Lelkem, én nem hiszek neked,
Örök vitában vagyok véled.
De ő ott termett, nyakamba borult,
Hullám paskolta sarkamat szelíden,
S a vér egyszerre visszatért a holdba:
A tér mellében dobogott a szívem.

Éjszakai fák

Az éj immár leszállt a lombos rengetegre,
Alig szüremlik fény bele.
A szálfenyőre nézz, Tóra-tekercs a törzse:
Jelek, varázsigék, ós titkok rejteke.

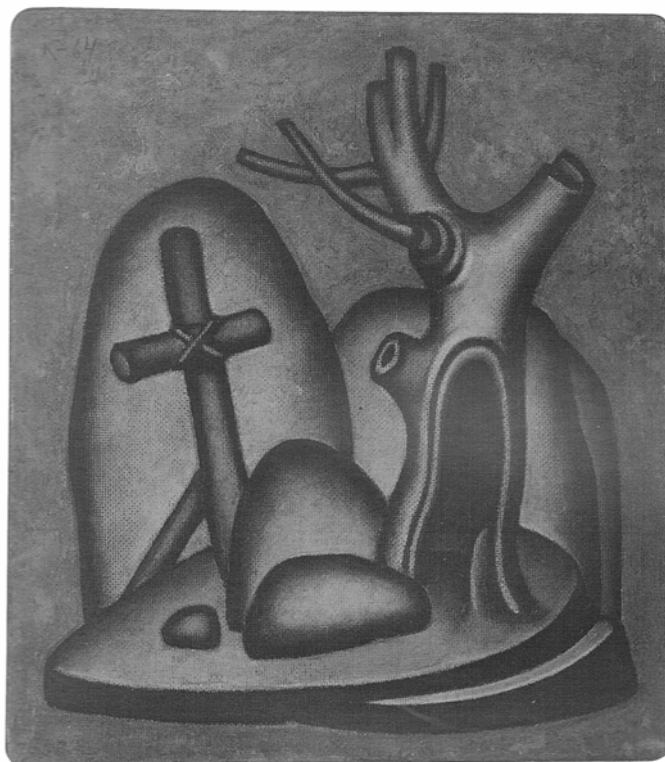
Ó, magamtól egy szót se mondhatok,
Csak azt, mit ott bent őriz a rovás,
Amit a vén törzs csöve csikorog,
Amit a földből nőtt kürt harsonáz.

A rettenetes ünnep reggelére
Kinyújtják majd a kérget, mint a tésztát,
De nem lesz, aki olvassa, megértse
A pergamenlap elmosódó titkát.

Az új betű is alig látható,
A régi régen lekopott –
Az éjszakai ragyogásban
Sóhajt a fa, és felzokog.

Szél-tépte fátyol suhog a sötétben,
Recseg a vén fa, vergődik a lelke,
A nimfák kínja ez, a vágyak sóhaja –
A némaságra ítélt szó keserve.

SARKADY SÁNDOR fordításai

DMITRIJ KRASZNOPEVCEV: KERESZT